

den Forudsætning, at Slesvigerne skulde tage Sæde paa Rigsdagen, og jeg skal tilføie, at i hvert Tilfælde er jo det afgjort, at Grundlovens § 4 for Diebliffet ikke gjælder i Slesvig. Med Hensyn til Holsteen skal jeg bemærke, at, naar Budskabet nu uforandret gjenemføres, vil det blive Tilfældet, at, medens man tidligere ofte urigtig har kunnet høre, at Holsteen var en Provinds af Danmark, kommer derimod nu Danmark let til at blive en Pertinents til Holsteen (Hør). Det er min Mening, at Kongeriget Danmark omtrent da vil komme til at staae i det samme ulykkelige Forhold til Holsteen, hvori Kongeriget Ungarn nu staaer til Enkehertugdømmet Østerrig (Hør!). Det er min Mening, at, ligesom Østerrig er Stamlandet til det habsburgske Monarchi, saaledes vil derefter Holsteen hos os blive Stamlandet for et oldenborgsk Monarchi (Hør!). Det er min Mening, at Budskabet ved den Arveløshed, som det bebuder og og eftertragter, kun levner Fremtiden Udset til, at Kongerne i dette Monarchi ikke længer ville fremgaae af Danmarks historiske Ret, men af slesvig-holsteenske Traditioner (Hysen, Hør!).

Jeg skal dernæst ogsaa et Diebliff standse ved Forholdene til Udlandet. Vi vide Alle, at paa de to Sider af de tre mindre og adskilte Folk, der have deres Nedre i Toppen af Europa, boe to store Naboer, den Eine i Syden og den Anden i Østen. Vi vide ogsaa, hvorledes disse Magter have tiltaget i de sidste Aarhundreder. Man kan sige, hvad man vil om Tydslands Enhed, saa viser dog saameget sig vist, at det gaaer langsomt, men bestandigt fremad til Statsdannelse, der ere færre i Antal og større i Omfang. Om den anden Magt i Østen veed Enhver, at den strækker sig igjennem tre Verdensdele lige til Østersøen, at den bestaaelig voxer, og den navnlig ogsaa under dens nuværende Monarchs floge Styrelse ingentunde viser nogen Tilboielighed til at standse. Hvad vore Forhold angaaer til disse to Magter, behøver jeg ikke nu iaar for denne Forsamling at fremhæve, at det ikke alletider er den største Høimodighed, der er vist os fra den sydlige Magt. Jeg vil kun gjøre den Betragtning gjældende, at den ærede Premierminister fæller, naar

han oftere mener, at et saadant Forhold har været noget blot forbigaaende. Hvorhen jeg saa vender mine Øine lige indtil denne Dag, kan jeg ikke finde et eneste Tidspunkt, hvori jeg ikke seer denne Modsatning uafsladeligt ulmende. Jeg troer, at det er aldeles urigtigt at sige, at det er Stridigheder i Spørgsmaalet om Arvesølgen, der var Grunden til den egentlige Modsatning, der sidst igjen saa lueklart viste sig imellem Danste og Tydske, og som fra tydske Side gjorde det til en Opgave saa bestemt at optræde med Prætensioner imod Kongelovens Arvesølge. Hvad den anden Magt angaaer, da veed Enhver tykkeligvis, at der under den sidste Krig fra den Side viste sig en anden Tænkemaade med Hensyn til Danmark. Jeg troer ikke heller let, at der er nogen Stat udenfor Rusland, hvor den russiske Keisers Høimodighed nogenstunde i vor Tid er bleven omtalt med bestemtere Ord end i denne ærede Forsamling. Den ærede Rigsdagsmand for Fredericia (Ottesen) brugte navnlig i den Henseende saa stærke Udtryk som mulig, hvortil jeg dog forøvrigt i Forbigaaende, for mit Bedkommende, skal føie, at jeg af de Actstykker, der med Hensyn til den Begivenhed, han særligt fremhævede, forelaa her i 1848, endnu har det Udtryk, det Minde, at Interessen, for at faae de preussiske Tropper bort fra Halvøen, dog ogsaa af den russiske Politikk paa en iøvrigt let forklarlig Maade syntes mig knyttet til en Interesse, som der fra samme Side næredes for at faae Svanerne og Nordmandene tilbage fra Derne, men hvor høimodig i ethvert Tilfælde denne hele Afspændelse fra den russiske Keisers Side endog maatte være, saa maae vi dog ikke glemme, hvad der selv er blevet os antydet af den ærede Premierminister, naar han nemlig yttirer: „Et eventuelt russisk Cabinet er maastee ikke saa omhyggeligt for Europas Ligevægt, ikke saa generøs for at tilveiebringe Noget af almindeligt Nytte som det nærværende“. Dette er i ethvert Tilfælde fuldkommen sandt. Denne Henviisning til Fremtiden begrundes ogsaa i Fortiden, hvad Enhver af os jo veed; thi der har i Sandhed idetmindste tidligere været mange danske Statsmænd, der ikke have sukket mindre under et for stort Tryk